

ČESKÁ TELEVIZE STUDIO BRNO CENTRUM DRAMATICKÉ TVORBY

HAPPY CELLULOID, s.r.o.

uvádějí celovečerní film

KREV ZMIZELÉHO

Námět a scénář: Vladimír Körner

Producenti: Hana Vrbová (ČT) a Milan Cieslar (HC)

Dramaturg: Pavel Aujezdský

Kamera: Jiří Macháně

Výtvarník dekorací: Jan Kadlec

Výtvarník kostýmů: Evženie Rážová

Umělecký maskér: Lukáš Král

Mistr zvuku: Lubor Hochmann

Střih: Miloslav Liška a Milan Cieslar

Výkonná produkce: Ivan Vakaráč, Vladimíra Kopecká, Kateřina Baranová a Pavel Jurášek

Překlad dialogů do němčiny: Lenka Reinerová

Film o filmu: Jiří Diviš a Jaroslav Rásocha

REŽIE: MILAN CIESLAR

Film vznikl za přispění Státního fondu České republiky pro podporu a rozvoj české kinematografie

Premiéra uvedení do kin : 10. březen 2005

www.krevzmizeleho.cz

Velkolepý epos lásky a prokletí, který se odehrává během 2. světové války a v období na ni navazujícím. Vypráví dramatický příběh matky a dcery a jejich zápasu o základní lidské právo - žít svůj život.

Krev zmizelého začíná po vypuknutí 2. světové války milostným příběhem baltského šlechtice Arna von Lieven (Václav Jiráček) a Češky Helgy (Vilma Cibulková). Arno odchází před sovětskou hrozbou do finské války. V jednom z bojů je raněn a převezen do německého lazaretu, kde mu Helga zachrání život. Prožívají vášnivou lásku, ale Arno je povolán do boje proti dřívějším spojencům. Volí dobrovolnou smrt. Z krátkého vztahu se Helze narodí dcera Dorli (Ester Geislerová). Právě dítě se pro Helgu stává jediným smyslem života. Musí svou dceru ochránit a pokusit se přežít navzdory všem útrapám složité doby...

Děj Krve zmizelého je rozvržen do čtyř ročních dob, které jsou pozadím pro strhující dramatický příběh, odehrávající se v divoké přírodě moravských hor, ale také v exotickém belgickém Kongu. Režisér Milan Cieslar barvitě a citlivě vypráví příběh žen ve vyhocené historické situaci. Svěbytně způsobem navazuje na svůj předcházející film Pramen života (2000), ke kterému také napsal scénář Vladimír Körner, a který byl s úspěchem uveden na Berlinale 2000 a získal hlavní ceny na mezinárodních filmových festivalech Troja, Laon, Gottbus, Rimouski, Chemnitz.

HERECKÉ OBSAZENÍ FILMU

Helga **Vilma Cibulková**
Blau **Martin Huba**
Dorli **Ester Geislerová**
Čevora **Igor Bareš**
Arno **Václav Jiráček**
Jost **Vladimír Dlouhý**
Lubič **Ondřej Vetchý**
Pepek **Jiří Lábus**
Šiclová **Simona Stašová**

Utta von Liewen **Emma Černá**
Brand **Karel Dobrý**
Lojzík **Marek Igonda**
Dorli (dítě) **Lucie Šteflová**
Kongo Müller **Marek Vašut**
Nikolas **Václav Spanos**
Vyšetřovatel **Viktor Skála**
Hospodský v penzionu **Martin Richter**
Jeptiška **Martina Válková**
Jeptiška v Kongu **Lucie Hurajová**
Belgičanka **Eva Leimbergerová**
Komisař gestapa **Václav Mareš**
Německá ošetřovatelka **Věra Poláchová**
Německá matka **Eva Lecchiová**
Číšník **Václav Krátký**
Gardista **Radek Kuchař**
Staršina **Roman Pomajbo**
Dozorčí **Daniel Margolius**
Bachařka **Yveta Kornová**
Číšnice v penzionu **Zdeňka Sajfertová**
Lesník **Tomáš Valík**
Štamgast **Eduard Pavlíček**
Polský důstojník **Mariusz Osmelak**
Ester a Ruth Blau **Marta a Monika Hotzké**
SS důstojník **Jaromír Tlalka**
Klavírista SS **Martin Veselý**
Odsouzený klavírista **Milan Hlavsa**
Host **Keus Barend - Trap**

Lidé z odsunu:

M.Zanin, S.Růžička, I.Ottova, D. Richterova, M.Šindelářová,
L.Řezníčková, J.Vydra, O.Kfernerova, P.Okojčík, N. Krausová, J.Rališová, S.Urbanová, Š.Kornel,
B.Vybírálek, J.Kundrát, I.Kundrátová, L.Slavík, V.Mikulášek, L.Kučerová,
T.Krausová, O.Jaráb, M.Strnad, J.Roučka, P.Bímová, A.Pahl,
V.Kriefalusí, P.Samuel, P.Červa, O.Jirkovský, J.Červený, L.Trákalová, D.Trákalová,
Z.Trákalová, M.Šincová, Š.Křenková, M.Slavík, M.Hála, O.Křemenová, M.Řezníčková,
L.Řezníčková, L.Kučerová, K.Havlová, L.Kučera, B.Černý, M.Dvořák, P.Kraus, J.Coufal,
O.Valko, D.Nebušíl, Z.Rašínová, K.Hájek, R.Janeček, J.Preisler,
M.Kybal, Z.Pospíšilová, B.Kroulová, B.Myšková, K.Záhorová, J.Bažant, M.Rejžek, V.Forejt, M.Zanin,
L.Pulpánová, G.Špeinglová, V.Hanich, K.Hynková, M.Vítková, G.Mladějovská, J.Kristen, C.Chříst,
P.Brožová, J.Hegner, A.Pokorný, G.Stražilová
a další

Téma osudu ženy ve vyhrocené historické situaci svým způsobem navazuje i historickým zasazením na předcházející film obou tvůrců „Pramen života“ či na autorův scénář „Anděl milosrdenství“ nebo na kultovní snímek režiséra Františka Vlášila „Adelheid“ z konce šedesátých let.

Zde je děj rozvržen do čtyř ročních dob, do málo známých údobí evropských dějin, o kterých se spíše mlčí. Ty jsou jen pozadím a vzdálenou ozvěnou pro silný baladický příběh, odehrávající se převážně v zákoutí moravsko-slezských hor. Na tomto pozadí se odehrává velkolepý epos lásky a prokletí na kříži času:

1. část ZIMA 1939 - epizoda sovětsko-finské zimní války a první válečná zima v horském sanatoriu na území Říše

2. část JARO 1945 - čas osvobození a odsun Němců z Československa po konci druhé světové války

3.část LÉTO 1956 - ozvěna politických změn v blízkém Polsku, spějící k podzimní revoluci v Maďarsku a utužení komunistického panství v satelitech Ruska

4. část PODZIM 1961- zdánlivě pokojný a přesto zlomový rok, končící až kdesi v Belgickém Kongu...

Ve čtyřech epizodách sledujeme osud matky a posléze její dcery jako v řečišti času, který se tak pramálo mění navzdory politickým změnám. To vše v komorním obsazení i prostředí, které jen podtrhuje strhující drama ženy, jež je zaskočena během světa a úderu fatálních proměn světa. Jakoby nikdo nemohl uniknout svému osudu, celý příběh je provázán onou rovinou osudovosti a rituálu mezi životem a smrtí, s podvědomou touhou k zmrtvýchvstání a cestě ke spáse skrze život hýčkaného dítěte.

Příběh začíná na začátku války setkáním baltského potomka rodu křížových rytířů Arna von Lieven s mladou Češkou Helgou, patřící k personálu německého lazaretu v Sudetech (část tehdejšího Československa, zabraná před vypuknutím války Německem). Oba jsou zrazeni dobovými událostmi, vydáni napospas hrátkám mocných (anexe baltských států Sovětským svazem po podpisu paktu Molotov-Ribbentrop a zábor Sudet v tehdeším Československu Hitlerem). Arno odešel jako dobrovolník do finské války bojovat proti Rudé armádě. V jednom z bojů je těžce raněn. Jako zázrakem je zachráněn a převezen k zotavení do německého lazaretu, kde pracuje právě Helga. Omrzlý, smrti zasvěcený voják se však díky Helze dočká uzdravení. Následuje krátký ale silný milostný vztah, který je ukončen rozkazem, který má Arna poslat do boje proti jeho dřívějším spolubojovníkům. Arno volí dobrovolnou smrt.

Ze vztahu k Helze se však po jeho smrti zrodí nový život. Po válce se snese na matku i dítě msta vítězů. Obě jsou nuceny sdílet osud poražených, neboť všichni okolo vědí, komu Helga porodila dítě. Helga je znásilněna, potupena, odsouzena k odsunu z rodné krajiny. Jako zázrakem se jí ujme bývalý židovský majitel sanatoria, který přežil koncentrační tábor a přišel o celou rodinu; aspoň na čas jim vytvoří bezpečný prostor pro skromný život...

Ve chvílích blížící se smrti a odevzdání osudu, se symbolicky ve vidinách vrací obzory moře a křížového rytíře, jako sen připomínající stín zmizelého otce a osudové lásky Helgy. Je stále s nimi.

Po letech je Arno exhumován z provizorního úkrytu a pohřben na hřbitově. Ta chvíle znamená i konec dětství pro dospívající dceru Dorli. Již svým původem a bytostným založením je oddělena od svých vrstevníků, nosí v nitru zjevení nepoznaného otce, kterého chce podvědomě najít a následovat. Pokusí se o útěk s řeckým chlapcem, také vyvržencem, tehdejším emigrantem ve zdejším prostředí. Plánují útěk až někam na Balt, do krajin snových vizí, odkud odjíždějí lodě i do Řecka, kam se chlapec tolik touží vrátit. Jejich útěk však skončí záhy u pohraničnicků. Píše se rok 1956 a ani smrt Stalina neobrousila hroty komunistické represe. Helga se musí obětovat pro Dorli a její svobodu. Vydává se na pospas estébáckému trýzniteli, bývalému kápu v koncentračním táboře, kterému by měla být po vůli. V posledním okamžiku se však Helga vzepře a je uvězněna.

Dorli si bere vinu za její zatčení na sebe. Poslední část dramatu se děje v podzimním čase, po stavbě berlínské zdi. Aby zachránila matku, umírající ve vězení, je Dorli dohnána ke spolupráci s tajnou komunistickou policií. Té jde spíše o její dědictví po rodině mrtvého otce a majetek v Německu. Dorli zachrání matku jen pro její návrat domů. Tam Helga po krátkém setkání s krajinou svého osudu umírá. Dívce se teď otvírá svět i školy, které jí byly zapovězeny. Ale ona chce překonat svou smlouvu s ďáblem. Volí jedinou možnou cestu: pryč z Československa, pryč z Evropy! Při své cestě pro dědictví, které má předat státu, se jí podaří utéct a nalézt azyl u milosrdných sester. S těmi pak odchází do Belgického Konga, pomáhat lidem, postiženým občanskou válkou. Osud ji však dostihne i tam. Dorli musí volit mezi pomocí budoucí matce a vlastní záchranou. Má možnost odletět posledním vrtulníkem, evakuujícím zbylé pracovníky misijní stanice. Počet míst ve vrtulníku je omezen, přes dráty stanice červeného kříže již přelézají vzbouřenci, kteří nemají s bílými slitování. Dorli dává svůj pas a cestu k záchraně ženě, která zůstala opuštěná uprosřed války. Dorli pak sama čeká na smrt. A ta se zjevuje navzdory tropickému podzimnímu lijavci... Vítězí jas a v něm si pro ni přichází její zmizelý otec, aby ji odvedl z bahen tohoto světa do říše věčného klidu.

**Celovečerní film (a čtyřdílná televizní verze) Krev zmizelého
byl realizován v těchto lokacích:**

Liberec a okolí
v Jizerských horách – obec Jizerka
obci Kladská u Mariánských lázních
ve věznici Mladá Boleslav
v bazilice Navštívení Panny Marie v Hejnicích
klášteře Strahov
zámečku Lány – Pohansko u Břeclavi
hradě Bouzov
muzeu vojenské techniky v Rokycanech
VŠCHT v Praze
Navarově
přírodní rezervaci Leba - Polsko
Ilkiding'a village – Tanzanie

Představení hlavních postav

Arno von Lieven (Václav Jiráček)

Arno pochází ze starého livonského rodu křížových rytířů. V rodném kraji, kde jeho rodina obývá staré sídlo, je každé místo poznamenáno působením rytířského řádu, jehož se cítí pokračovatelem. S rodinnými tradicemi přijal etiku řádu i vědomí povinnosti. Ostatně vše kolem něho mu tyto hodnoty připomíná. Proto jde dobrovolně do války proti Sovětskému svazu, který po podpisu paktu Molotov – Ribbentrop napadl Pobaltí a Finsko. Je raněn a polozmrzlý dopraven do lazaretu kdesi v Jeseníkách. Lékaři očekávají jeho smrt, pomocnice v lazaretu Helga ho však vrátí do života. Rozvine se mezi nimi silný milostný vztah, který je ukončen zařazením Arna do SS divize Nord. S ní má jít bojovat proti těm, kteří pomáhali jeho vlasti v předchozích bojích. Jeho svědomí mu takový čin nedovolí, proto volí dobrovolnou smrt.

Helga Skládalová (Vilma Cibulková)

Když se někdo jmenuje Helga Skládalová a začíná druhá světová válka, nemůže mít jednoduchý osud. Už samo to jméno v sobě nese prvky české i německé, a právě v této válce dojde k jednomu z tragických vyvrcholení vzájemných vztahů obou národů. Helga není žádná světička, je to prostá venkovská žena, která s uzdravujícím se Arnem prožije patrně jedinou skutečnou lásku svého života. Ale protože Arno „byl esesák“, je jí souzeno za tuto lásku trpět. Z jejich vztahu se narodí dcera Dorli. Její okolí na tento vztah nezapomíná – velitel Revoluční gardy ji po osvobození žene do odsunu, Dorli pošle na „převýchovu“. Třebaže se obě zakrátko shledají, osud v podobě Čevory ji přece dostihne. Konec života stráví ve vězení, z něhož vychází až v okamžiku, o němž všichni vědí, že je její poslední.

Dorli Skládalová (Ester Geislerová)

Osud matky jako by pokračoval v její dceři. Kruté zážitky z raného dětství ji poznamenaly na celý život. Kromě matky je tu ještě Jost, přítel jejího otce, který jí pomáhá. Od dětství jí matka i Jost vyprávějí o „zmizelém“ – otci, jehož si představuje jako rytíře v řádovém plášti a s mečem v ruce. Romantické představy však brzy ustupují brutálnímu tlaku StB. Je přinucena ke spolupráci, a když jí začnou ze Západního Německa přicházet peníze z jejího dědického podílu, je v doprovodu Dr. Blaua poslána celý majetek vyzvednout a předat úřadům. Dorli se vzepře plánům StB, využívá svého pobytu v Německu a setkání s Arnovou matkou k emigraci. Vstupuje do řádu a jako řádová sestra odchází pomáhat obětem občanské války v Kongu. Tam naplňuje své poslání a v okamžiku smrti se setkává se svým vysněným otcem.

Peppek (Jiří Lábus)

Peppek je malý člověk, přes jehož hlavu se ženou dějiny, které on přijímá bez uvažování o jejich smyslu. Velká gesta, velké myšlenky, velké oběti jsou mu cizí – nevěří jim a hledí na ně s podezřivým úšklebkem. Není však ani velkým gaunerem. Prostě se snaží osobně si přilepšit, zavděčit se mocnějším, to se vždycky hodí. Pokud možno chce být zadobře se všemi. Je to svým způsobem nejtragičtější postava filmu. Pomůže a vzápětí zradí, lhostejno, zda se jedná o Němce nebo Revoluční gardisty. Cíle jedněch i druhých jsou pro něho prázdná slova. Sám žádné cíle nemá. Jeho krédem je přikrčit se a přežít.

Doktor Blau (Martin Huba)

Židovský lékař, jemuž dříve patřilo sanatorium, které Němci zabrali pro válečný lazaret. Pomáhá v něm léčit a čeká na transport „na východ, za svými“, kam jej už předešla manželka a dvě dcery. Cestou na shromaždiště ho doprovází Helga. Oba tuší, co ho čeká. Po válce se ale Blau překvapivě vrací – ze své rodiny jediný přežil Osvětim, jejíž obraz se mu v mysli stále vrací. Jemu Helga vděčí za záchranu Dorli i svoji, protože Blau poznává v „bratru veliteli“ Čevorovi osvětimského kápa. Válka, Osvětim, poválečné události a jen málo skrývaný poválečný antisemitismus se podepisují na jeho charakteru. Zůstává stále člověkem noblesního chování, ale jeho vztahy s StB daleko překračují rámec povinných kontaktů. Proto doprovází Dorli do Západního Německa. I on by chtěl emigrovat – do Izraele. Když zjistí, že Dorli odkázala dědictví řádovým sestřím a nevrátí se, projeví se v něm ještě jednou velkorysost – třebaže je už pod dohledem příslušníka StB, zanechává jí v hotelu tajně pas a sám se vrací do sanatoria.

Jost (Vladimír Dlouhý)

Arnův přítel a průvodce z Livonska, člověk, který touží být chrámovým řezbářem – a zatím stlouká rakve. Ve Finské válce byl raněn, přišel o nohu. Podobně jako Arno nese v sobě vnitřní řád, morálním mrzákem není. Žije sám, jen občas navštěvován Dorli. Skrývá pro ni památky na otce i dokumenty, které prokazují její původ. Samozřejmě, člověk, který v sobě nese vzpomínky na sovětskou agresi, není mocným po chuti. Je obviněn, souzen a vypovězen do Německa.

Lubič (Ondřej Vetchý)

Zvláštní postava, příslušník StB, člověk mefistofelského charakteru. Osobně snad ani není zlý, dokáže v krizových momentech i pomoci, ale je i nebezpečný. Je vzdělaný. Nemá osobní rozkoš z násilí jako třeba Čevora, je spíše manipulátorem. Za těžko proniknutelnou maskou jeho brýlí nikdy nepoznáme jeho skutečné úmysly.

Čevora (Igor Bareš)

Sexuální deviací stížený hospodský, zloděj stříbrných příborů, osvětimské kápo, velitel Revoluční gardy, velitel jednotky Pohraniční stráže, krajský velitel StB – to je Čevora. Člověk, který se realizuje v násilí. Strach je jediný argument, jemuž rozumí. Strach, který vzbuzuje u ostatních i ten, který má sám z prozrazení své osvětimské minulosti. Na rozdíl od Lubiče jsou jeho úmysly vždycky zřejmé.

Šiclová (Simona Stašová)

Ženský protějšek Pepka. Bez reptání slouží Němcům, nadšeně vítá navracejícího se Blaua – aby si za jeho zády ulevila antisemitským výrokem. Na první pohled přesvědčeně pomáhá „bratru veliteli“ Čevorovi, kde může, tam slovem plivne po Helze, zlost si vylévá i na malé Dorli. Zatrpklá, v jádru nešťastná ženská, která něco ze svého neradostného osudu ráda předá i jiným. Snad soucítí aspoň s řeckými emigranty, které má v padesátých letech v sanatoriu na starosti.

MILAN CIESLAR

Režisér, Scénárista, Producent

Absolvent filmové reže na FAMU (1979 – 1984), člen Asociace českých režisérů.

Filmografie:

- 1984 Mistr Bída (absolventský film FAMU)
- 1989 Dynamite (dobrodružný příběh z prostředí dostihů)
- Superdetektiv Klapp (dětský příběh - televizní film pro německého producenta)
- 1991 Někde je možná hezky (Looking for Lennon, celovečerní film - psychologický příběh muže, který nezapomněl na ideály Beatles)
- 1995 Jak chutná smrt (celovečerní film – kriminální příběh podle námětu Ladislava Mňačka)
- O Šedivákovi (TV)
- 1996 Markétin zvěřinec (televizní film podle knihy Ivana Klímy)
- 1998 Hvězda života (TV)
- 1999 Jabloňová panna (televizní pohádka)
- 2000 Pramen života – Der Lebensborn (celovečerní film podle předlohy Vladimíra Körnera)
- 2001 Černý slzy (televizní film, adaptace Romea a Julie W. Shakespeara)
- 2002 O Ječmínkovi (televizní pohádka na motivy moravské pověsti)
- 2004 Duše jako kaviár (celovečerní film – komedie ze současnosti)
- 2005 Krev zmizelého (celovečerní film podle původního scénáře Vladimíra Körnera)

Milan Cieslar o filmu Krev zmizelého

Kde všude jste natáčeli Krev zmizelého?

Film jsme natáčeli hlavně v Liberci a okolí. Vedle toho jsme natáčeli i v okolí Dyje, na hradě Bouzov, v Rokycanech, ale i v Tanzánii, v okolí velkých jezer.

Které scény byly nejtěžší?

Myslím, že scény vysídlování Němců po válce, jakož i scéna evakuace misijní stanice v Kongu patřily k těm nejtěžším, vzhledem k množství komparsu i tím, že komparsisté spolu s herci měli emocionálně vypjaté scény.

Co všechno předcházelo samotnému natáčení filmu a seriálu?

Roky scházení se s autorem, desítky lahví vína při konzultacích a dotváření, domýšlení, cizelování textu.

Co Vás konkrétně zaujalo na samotném příběhu?

Jistá osudovost příběhu i to, že život stále přináší podobné situace, kdy příběh dcery bezděčně kopíruje příběh matky. Je v tom silná osobní zkušenost autora. Určitě mě lákaly "silné" charaktery, ať kladné nebo záporné.

Není to Vaše první spolupráce se scénáristou Vladimírem Körnerem Jak se Vám spolu v pozici scénárista versus režisér spolupracuje? Jak nacházíte společné kompromisy?

Seznámili jsme se při práci na Pramenu života. Už tehdy mě překvapil, jak bystře a vnímavě reagoval na připomínky režiséra o dvě generace mladšího. Tím dokázal, že není starých autorů, ale jen dobrých a špatných. Obdivuji jeho specifický styl psaní, vidění světa i nadání dramaturga. Ne nadarmo oddramaturoval na starém Barrandově tři desítky filmů. Tuto zkušenost mu mladí tvůrci mohou jen závidět.

Co by jste mi prozradil o lidech, kteří s Vámi na filmu spolupracovali?

Vedle svých osvědčených spolupracovníků v produkci, jako je Ivan Vakaráč a Vladka Kopecká, jsem dal důvěru i novým, jako byl Jan Kadlec. Byl výtvarníkem filmu a spolu s Evženií Rážovou odvedli kus znamenité práce. Film je dobově naprosto věrný. Ale nechci zapomenout na všechny složky, od výpravy, po posledního asistenta. Skvěle probíhala spolupráce i se štábem brněnské televize. Všichni jsme táhli za jeden provaz a na výsledku je to znát.

Nejdramatičtější okamžik natáčení?

Asi situace výbuchu, kdy jsme odpalovali několik stovek litrů benzínu a nevěděli, zda nezapálíme okolní budovy.

Nejšťastnější okamžik natáčení?

Když jsme riskli natáčení s historickým vlakem navzdory předpovědi počasí, že sněžit nebude a my sníh potřebovali a jen několik hodin před natáčením začalo sněžit a hodně hustě. To producenta potěší.

VLADIMÍR KÖRNER

scenárista, dramaturg, spisovatel

Narozen 12. října 1939 v Prostějově. V letech 1954--57 studoval na Průmyslové škole filmové v Čimelicích a ve studiu pokračoval v letech 1958--1963 na pražské FAMU u prof. F. A. Dvořáka a M. Kundery. Už během studií působil jako dramaturg Filmového studia Barrandov. Tehdy se také podílel na vzniku prvních scénářů: ke středometrážnímu snímku *Čas jeřabin* (1963) a celovečernímu *Devátému jménu* (1963). Na Barrandově působil V. K. jako dramaturg (1962--1970) a scenárista (1970--1991), kdy byl propuštěn pro nadbytečnost. Jeho scenáristická tvorba je úzce spjata s tvorbou literární. Většina novel i románů vznikla původně jako filmové povídky.

Publikoval od poloviny šedesátých let například ve *Filmu a době*, *Průboji*, *Sešitech pro literaturu a diskusi*, *Plamenu*, *Textech* a dalších periodících.

Za svůj život napsal desítky filmových a televizních scénářů. Osobitost a jedinečnost Körnerových próz je dána zejména stylovou čistotou a souladem věcí, které k sobě na první pohled vůbec nepatří. Spojuje v nich jadrné, robustní vypravěčství s lyrickým viděním skutečnosti očima dítěte či dospívajícího hrdiny. Ústředním tématem jeho prací je otázka, do jaké míry je jednotlivec schopen uhájit nebo vybojovat obecněji platnou variantu štěstí tváří v tvář konkrétní, historicky určité společnosti.

Körnerův odpor k povrchním a snadným řešením je motivován hlubokým zájmem etickým a filosofickým. Dokazují to i filmové balady a legendy, vzniklé na základě jeho scénářů. Z raného chlapeckého prožitku okupačních hrůz vzniká poselství prvotiny **Střepiny v trávě** (1964), předznamenávající tématickou dominantu jeho dalšího díla. Podle ní byl natočen film **Místenka bez návratu** (1964, režie D.Klein). Následovalo období spolupráce s jedním z největších českých filmových režisérů Františkem Vláčilem, v němž vznikly filmy **Údolí včel** (1967, režie Fr. Vláčil), **Adelheid** (1969, režie Fr. Vláčil), **Pověst o stříbrné jedli** (1973, režie Fr. Vláčil). Vzápětí upoutal pozornost také román **Slepé rameno** (1965). Ke stigmatu, jež zanechala válka v těch, kteří ji prožili, se Körner vrací prostřednictvím příběhů, zasazených do národnostně rozděleného českého a moravského pohraničí po roce 1945. Osobní zkušenosti se zrcadlí ve filmech **Adelheid**, **Zánik samoty Berhof** (1983, režie J.Svoboda) a novela **Zrození horského pramene** (1979), podle níž vznikl scénář filmu **Cukrová bouda** (1980, režie K.Kachyňa). Transpozici základního körnerovského konfliktu do období křížáckých válek přinesl pak román **Písečná kosa** (1970), kde stejně jako v novele vzniklé podle filmového scénáře **Údolí včel** mladý hrdina mučivě prožívá volbu mezi možnostmi pokusit se plně realizovat své přirozené lidské touhy nebo podřídit se svíravé řeholi nadosobního řádu a protrpět se k moci a právu rozhodovat o jiných. Pro Körnerovu poetiku je obecně charakteristická baladičnost, víceúrovňová kompozice a důraz na vizuální kvality předloh, vytvářející přízračné, až surrealistické obrazy.

Do magického prostředí končící rudolfinské éry v Praze zavedl Vladimír Körner diváky v úspěšném televizním seriálu a filmu **Svědék umírajícího času** (1990, režie M.Luther), v němž autor sledoval vnitřní etický vývoj a osudy legendárního lékaře a rektora pražské univerzity Jana Jessenia.

Vladimír Körner vydal šestnáct prozaických knih a kromě nich je autorem více než dvaceti realizovaných televizních a filmových scénářů. Jeho dílo patří k nejvýraznějším v české poválečné

literatuře. V roce obdržel 1994 cenu Prix Europa Berlín za scénář **Anděl milosrdenství** (1993, režie M.Luther) a v roce 1995 cenu nadace Českého literárního fondu za román **Oklamaný**. Ve scénářistické tvorbě zaznamenal řadu mezinárodních úspěchů. **Zánik samoty Berhof** dostal Velkou zvláštní cenu na filmovém festivalu v Karlových Varech, **Kukačka v temném lese** (1986, režie A.Moskalyk) získala Velkou cenu na 3. Světovém televizním festivalu v Sapporu, **Chodník přes Dunaj** (1990, režie M.Luther) obdržel Prix de la Crois - Rouge Monégasque na televizní přehlídce v Monte Carlu a dvojnásobně byl Körner oceněn také na světovém setkání filmů v Cannes. V roce 2004 byl vyznamenán cenou Vladislava Vančury. V roce 2004 byl vyznamenán cenou Vladislava Vančury.

Spolupráci se režisérem Milanem Cieslarem zahájil scénářem k filmu **Pramen života** (1998), který získal řadu významných ocenění, např. za nejlepší hraný film festivalu filmů v Rimouski - Kanada 2001, Hlavní cenu za ženský herecký výkon na mezinárodním festivalu Troia 2001 – Portugalsko, Hlavní cenu polských kritiků na festivalu filmu v Lebě - Polsko 2001, Hlavní cena na MFF Laon, Francie 2001, Nejlepší film MFF Chemnitz 2001 - Německo, Hlavní cenu na 40. MFF ve Zlíně 2000 - Zlatý střevíček, Zvláštní uznání na MFF Gottbus 2000 – Německo, a mnoho dalších.

Vladimír Körner o filmu **Krev zmizelého ...**

Kde jste čerpal námět?

Spíš to byl jen záměr na počátku, ukázat na čtyřech ročních dobách a čtyřech různých desetiletích kus zamlčovaných úseků našich dějin. A to na komorním osudu matky a dcery, i to jak nejvzdálenější události – Rusko – finský konflikt v roce 1939 či občanská válka v Kongu v roce 1961 – mohou ovlivnit životy i v nejzapadlejším koutku našeho pohraničí.

Co by jste prozradil o filmu?

Jedná se o velký pohled na polovinu dvacátého století, v rozmezí 22 let, od roku 1939 do roku 1961, na dobu plnou velkých politických událostí. Je to komorní příběh matky a dcery na pozadí čtyř ročních dob a velkých událostí 20. století. Zároveň je to můj nejvíce autobiografický film, v zapadlém koutě pohraničních hor.

Psal jste nějakou postavu na konkrétního herce nebo herečku?

Ano, dělám to především u hlavních rolí. Zde to bylo pro Vilmu Cibulkovou, která mi učarovala v **Prameni života**. Samozřejmě i všichni ostatní byli vybráni již předem po rozhovorech s režisérem, nakonec jsme se vždy shodli. Nejvíc jsem vděčný Martinu Hubovi, že přijal komplikovanou roli doktora Blaua. Sešli jsme se už před čtvrtstoletím při Lékaři umírajícího času, kde ztělesnil Keplera. Tehdy jsem psal Jessenia také přímo na Petra Čepka a císaře Rudolfa na pana Hrušínského. Oba obětovali rok divadla pro své roli a mrzí mě již kvůli nim, že na rozdíl od sousedních zemí jde snad o jediný seriál, který naše televize nikdy neopakovala.

KOPRODUCENTI

CENTRUM DRAMATICKÉ TVORBY ČESKÉ TELEVIZE STUDIA BRNO

Šéfdramaturgem Centra dramatické tvorby je PhDr. Pavel Aujezdský a šéfproducentkou MgA. Hana Vrbová. Tvorba centra má široký záběr od hraných seriálů, přes solitérní dramatickou tvorbu, pohádky až k třeba k portrétům významných osobností české současnosti.

Zřejmě nejpopulárnějším projektem je seriál **Četnické humoresky** režiséra Antoníka Moskalyka, jehož třetí série od října 2004 do července 2006 natáčí. Seriál se odehrává v letech 1933 – 38 a námětově těží ze skutečných případů četnických pátracích stanic, předchůdců dnešní kriminální služby. Většina případů a postav jsou inspirovány skutečnými předlohami. Cyklus jednotlivě uzavřených případů je propojen služebními i soukromými osudy hlavních postav. Za dalších seriálů připomeňme třeba seriál **Záchranáři** režiséra Vladimíra Michálka, který vznikl v koprodukcí ČT, STV a TRIGON Production s.r.o.

Z řady úspěšných solitérních titulů vzpomeňme diváky i odborníky ceněný snímek režiséra Petra Zelenky **Rok ďábla** nebo česko-řecký koprodukční film režiséra Georga Agathonikiadise **Podzimní návrat**. Mezi úspěchy se řadí také debut režisérky Kataríny Šulajovej **O dve slabiky pozadu**, které vznikl rovněž v koprodukcí ČT, STV a TRIGON Production s.r.o.

Centrum se systematicky věnuje také tvorbě, jíž se snaží oslovit mladé lidi. V poslední době na sebe upozornilo např. rodinnými snímky **Tatka** (2003, režie Jiří Vanýsek) nebo **Šťáva** (2004, režie Pavel Göbl).

Pro nejmladší publikum pravidelně natáčí pohádky, z poslední doby jmenujme např. **Čáry báby Cotkytle** scénáristy a režiséra Zdeňka Kozáka.

V roce 2005 bude mít premiéru kromě **Krve zmizelého** televizní inscenace režiséra Milana Růžičky **Já z toho budu mít smrt**. V hlavních rolích se diváci setkají s Květou Fialovou a Zuzanou Slavíkovou. Do léta také ještě uvidí rodinnou komedii režiséra Pavla Göbla **Balíci**, o klucích z moravské vesnice s folklórní tradicí, kteří se rozhodnou dobýt rockovou scénu. V druhé polovině roku přibudou i nové pohádky.

Centrum dramatické tvorby získalo jen v poslední době za své pořady i řadu ocenění, např. **Křišťálový globus** KFF v Karlových Varech za film Rok ďábla, Novoměstský hrnec smíchu 2002 – Zlatý prim za Rok ďábla, **6 Českých lvů 2002** za Rok ďábla, hlavní cenu **Velkého Ještídka** na cyklus Nehasit! Hořím! na Sportfilmu Liberec, **Cenu Oty Hofmana** na film Tatka a **Cenu dětského diváka** za pohádku Čáry báby Cotkytle, **tři Televizní ceny 2003** za seriál Četnické humoresky, na 6. ročníku Mezinárodního filmového festivalu Bratislava byla **Cena diváka** udělena koprodukčnímu filmu O dve slabiky pozadu. Bylo by možné vyjmenovat ještě dlouhou řadu cen a uznání.

www.czech-tv.cz

HAPPY CELLULOID

Zkušená filmová a televizní produkční společnost byla založena v roce 1994, v jejím čele stojí Milan Cieslar. Záběr firmy je široký – od celovečerních filmů až po reklamy.

Projekty (výběr):

- 1994: výkonná produkce reklamních spotů (Poděbradka, Staropramen, Ida, Sazka, Allianz, Bingo, Stavební spoření s liškou, Danone aj.)
- 1995: *Jak chutná smrt* - celovečerní film, kriminální příběh podle námětu Ladislava Mňačka, výkonná produkce
- 1996: *Drákulův švagr*, výkonná produkce
- 1997: *Markétin zvěřinec* - televizní film podle knihy Ivana Klímy, v koprodukcí s ČT Praha
- 2000: *Pramen života - Der Lebensborn*, celovečerní film podle předlohy Vladimíra Körnera, výkonná produkce
- 2000: Případy detektivní kanceláře Ostrozrak - seriál pro ČT
- 2004: *Duše jako kaviár* - komedie ze současnosti, výkonná produkce
- 2004: *Krev zmizelého* - celovečerní film podle původního scénáře Vladimíra Körnera

Kontakt:

Adresa: Hellichova 20, 118 00 Praha 1

Tel.: +420 257 320 790

Fax: +420 257 315 087

www.celluloid.cz